

Туй е винаги противно
 На Бакхова заѡнъ.
 Време вече да вървимъ
 Еще малко нѣ държи
 Туга Хиосското вино.
 Вино вино!
 Сжшо миро,
 Като цвѣтѣе
 Мириливо,
 Да са цѣли
 До край време.
 Ношъ-та вече са минува
 И прекрасната зора
 Гаси звѣзды . . . Постой още,
 Спири са, спири са,
 Свѣтло слънце,
 Въченъ изворъ
 На всемірния животъ.
 Нека сокътъ Дионисовъ
 Съ бавенъето на светото
 И пречисто твое лице
 Сладострастно са слѣе
 Съ кремоветъ на Венера.

Сичкытъ призованы рѣкопосвѣдхъ усърдно, защото бѣ невъзможно да не аресватъ стиховетъ, творецътъ на които бѣше угостительтъ.

— Чиста Гръцка поезія! рече Лепидъ. Римскійтъ езикъ безъ сумѣние нема душата, силата и енергіята на Гръцкія.

— Наистина, тѣзи поезія, рече Клодій, съ покрита прониа, е погорния отъ устарѣлата ѣ безискуственна ода на Хорація, която слушахмы преди малко. Тя е превъсходна іонійска пѣсень, и отъ туй ми хрунва на ума идеята на една здравница. Приѣтели да пиемъ за здравіето на прекрасната Іона.

— Іона? Туй е гръцко име, рече Главкъ; съ благодареніе, но коя е тѣзи Іона?

— Имашъ право да пыташъ, защото скоро си дошълъ въ Помпея, иначе твоего незнаяне заслужваше острацизмъ, рече Лепидъ, като искаше да покаже остроуміе. Който не познава Іона, той не познава най-скапоцѣнния елмазъ на този градъ.

— Рѣдка хубость, рече Панса. Какъвъ гласъ!